

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנסתר לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת נשא ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

יזיר עצמו מן היין, סוד המספר שבע

שמשמח לכל, יין עושה פרות בין למעלה בין למטה, גפן נוטלת הכל ומוציאה פרי לעולם.

וכן בלעמת זה מצינו קשר בין זנות המסמל את מספר שבע, ליין המסמל את מספר שבע. כמו שכתוב (הושע ד, יא) "זנות ויין ותירוש יקח לב". רואים שהיין מביא את הזנות. וכן מצינו בגמ' (נזיר ב.) מי גרם לה לעברה יין, כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. וכן כתוב (בראשית יט, לד) "נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע". וכן שב"ע מרמז בכתוב זה "שכבי עמו". וכן בכתוב "ולא ידע בשכבה" בהפוך אותיות. וכן מצינו בגמ' (שבת יז:) גזרו על יין משום בנותיהן. וכן מצינו בגמ' (יומא עד:) כל הנותן עינו בכוסו כל העריות כלן דומות עליו כמישור. וכן אחשוורוש צנה להביא את ושתיה "להראות העמים והשרים את יפיה" (אסתר א, יא), ומובא במהר"ל (אור חדש ע' צו), להיות נהנה ממנה דרך זנות ותאוה, לכן זה היה "ביום השביעי כטוב לב המלך ביין" (שם י). דהזנות והיין ומספר שבע דקלפה הולכים יחד. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות כ, יד) שהדברה השביעית בעשרת הדברות היא לא תנאף, דיש שבע אסורי עריות. וכן זונה בגימטריא סובא שפרושו שכור כמובא ברב"ע (דברים כא, יח). וכן זונה עם הד' אותיות והכולל בגימטריא יין עם הג' אותיות.

מובא בקנטרס 'כנס יין יצא סוד' להרב אורי יונגרייז שליט"א, שהיין מגלה את פנימיות האדם, כשם שהיין יצא מהענב שבו היה נסתר, אל הגלוי, כך אצל האדם השוטה, היין מגלה פנימיות, דנכנס יין יצא סוד. ולכן היין מגלה את הצניעות, ומביא זנות וגלוי עריות. וכן אצל נח מצינו שהיין גרם "ניתגל בתוך אהלה", מלשון גלוי. וכן גם פורים שהיה על ידי משתה היין, היה בבחינת גלוי ההסתר כמספר במגלת אסתר. וכן מצינו בזהר (ויחי רלו: פנחס רלו:) שהיסוד הוא בחינת סוד, והוא בבחינת יין המשמר בענביו מששת ימי בראשית. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שהיסוד משפיע דרך מספר שבע ויין שהם בבחינת העטרה שבסוד, שמגלים את הסוד שבסוד.

מצינו בגמ' (פסחים מט.) ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל. נראה דלכן הזווג נמשל לענבי הגפן דזווג שיך למספר שבע שהוא בבחינת גפן. ומ"ח הרה"ג ר' אברהם משה הלוי

מובא במהר"ל (אור חדש ע' צג) שביעי הוא מלשון שביעה, מפני שמספר הזה יש בו שביעה ואין בו חסרון, כי הגוף הגשמי יש לו ששה צדדים הם המעלה והמטה וד' רוחות ועדין אינו שבע, כי עוד יש בו שביעי, והוא כנגד נקדה האמצעי, ואז המספר הזה שבע, ולכן הש"י השלים את עולמו ביום זה' שאז היה העולם שבע ושלם ולא היה עוד חסרון. נראה דלכן משה תקן לישראל בנשואין שבעת ימי המשתה, כמובא בירושלמי (כתובות ב, ב), וכן תקנו חז"ל בנשואין שבע ברכות, כמובא בגמ' (כתובות ח.), וכן מובא ב'לקוטי מהר"ח' מנהג שהפלה תסובב את החתן תחת החפה שבע פעמים. וכן מצינו במשנה (כתובות נט:) שיש שבע מלאכות שהאשה חייבת לעשות לבעלה. דכשם שבקלפה, שרש הזנות והזמה היה ממצרם, כמובא בכתוב (יחזקאל כג, כ וע' בספורנו בראשית יב, יא), זה מראה שהשפעת הזנות והזמה באמות העולם באה להם ממספר שבע דקלפה. וכפי שמובא בספר הלקוטים' להאר"ז'ל (תהילים ע' תמ) שמצרים נקראת "ערנת הארץ" דהיא בבחינת היסוד שבארץ, כך להבדיל אלף אלפי הבדלות השפעת הנשואין והזווג דקדשה, בא ממספר שבע דקדשה, ולכן תקנו את עניני הנשואין במספר שבע, לסמל שהשפעה זו שיכת למספר שבע. וכן לפגי הנשואין וכל פעם לפגי הזווג, סופרת האשה שבעה ימים לטהרתה, דענין הזווג קשור עם מספר שבע. וכן מצינו בגמ' (ב"ב עה.) אמר רבה אמר רבי יוחנן עתיד הקב"ה לעשות שבע חפות לכל צדיק וצדיק, וגם כאן רואים קשר בין חפה למספר שבע.

נראה דלכן תקנו לברך שבע ברכות על כוס יין, והברכה השביעית בשבעת ימי המשתה היא ברכת בורא פרי הגפן. (ע' ברמב"ם אישות י, ד) וכן ברכת ארוסין נאמרת על כוס יין (ע' בברכות מא: בתוד"ה אי הכי), דעניני הארוסין והנשואין משפיעים ממספר שבע, ויין שיך למספר שבע כמובא במדרש (ילקוט ויקרא תקכח) שנה רבי אליעזר הקפ"ר נכנס יין שהוא שבעים ויצא סוד שהוא שבעים. לכן תקנו לאמרם על היין. וכן מצינו מנהג בגמ' (ברכות כ:) ממשיכין יין בצנורות לפגי חתן ולפגי פלה. וכן מצינו בגמ' (תענית כו:) שהיו עושין שדוכים ביום חמשה עשר באב בפרמים מקום היין, שהיו בנות ישראל יוצאות וחולות בפרמים וכו'. וכן מצינו בזהר (תרומה קסט:) מדוע רב ברכות על היין שהוא צד

גרוסמן שליט"א רצה לומר שכל הפרות גדלים כל אחד בנפרד, ואלו הענבים אף על פי שכל ענב הוא נפרד, הם מחברים יחד, בבחינת זיווג וחבור. וכן מצינו פריה ורביה בגפן כמו שכתוב (תהילים קכח) **"אשתך כגפן פריה"** אף שכל הפרות מתרבים והולכים, בגפן זה בצורה המשלמת ביותר, דגפן שיכת למספר שבע שמשיפע את הפריה ורביה.

וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֹת לְהַאֲרִיז'ל (עקב ע' רמט) הַיְסוּד יֵשׁ בּוֹ ב' צְנוּרוֹת, צְנוּר הַזָּרַע, הוּא בְּסוּד ז' שְׁבִיעֵי קֹדֶשׁ, וְצְנוּר הַמוּצִיא הַמּוֹתְרוֹת, הוּא בְּסוּד בְּנֵי חַת וּמִשֶׁם נִזְוָנִים בְּנֵי חַת, מְקַצֵּה הַטָּפָה הַיּוֹצֵאת עִם מֵי רְגָלִים, וְהִנֵּה יִנִּיקַת מִצְרַיִם מִמּוֹתְרוֹת טּוֹפּוֹת הַלְלוּ, וְזֶה שִׁפְתוֹב פִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִינוּ כְּמִצְרַיִם שֶׁ"הַשְּׁקִיט בְּרַגְלָךְ כְּגוֹ הַיָּרֵק", מִמֵּי הַנֶּקְרָא מֵי רְגָלִים, וְזֶהוּ יָרֵק אוֹתִיּוֹת קָרִי, כְּלוּמַר טָפָה מִיְחַדְתָּ בְּחִינַת קָרִי. רואים שהשפעת היסוד שיכת למספר שבע, ויניקת מצרים היא מהיסוד דקדשה, מטפות הקרי, שנהפך לירק של מצרים.

וְכֵן המצרים נסו לקחת את שפע הזיווג של אברהם ושרה, ולהעביר את זה לפרעה, דהקלפה מנסה לינק מהקדשה, ומספר שבע דקלפה מנסה לקחת את שפע הזיווג ממספר שבע דקדשה, ולהעביר את זה אליו. וכן מצינו בזהר (וארא ל) **פְּרַעַה הָרֵאשׁוֹן בְּשַׁעַה שְׁנִלְקַחָה שְׂרָה אֶצְלוּ, כִּמְזֵי לְאִמָּנִים וְצִירוֹ אוֹתוֹ דְּיוֹקוֹן בְּחִדְרוֹ עַל מִטָּתוֹ בְּקִירוֹ, לֹא נָחָה דַּעְתּוֹ עַד שֶׁעָשׂוּ דְּיוֹקוֹן שְׂרָה עַל לוח עץ, וְכֹאשֶׁר עָלָה לְמִטָּתוֹ הָעֵלָה אוֹתוֹ עִמוֹ. רואים שפרעה הרגיש קשר מיחד לשרה, ואף על פי שהקב"ה לא נתן לו לגעת בה, הוא ציר דמות דיוקנה על הקיר וכו'.**

נִרְאָה דחדש אדר פלו הוא בבחינת שבת, דאדר הוא החדש האחרון בשנה, בבחינת שבת, שהוא היום האחרון בשבוע. לכן הוא זמן מסגל לערך בו נשואין, כמובא ב'ערוך השלחן' (אבהע"ז סד, יג), שבחדש אדר עושים נשואין בכל ימי החדש, ולא רק בחצי הראשון של החדש, דנשואין שיכים למספר שבע. וכן אדר במספר קטן שבע, ומזל אדר הוא דגים השיכים למספר שבע.

וְכֵן חדש אדר הוא חדש העבור, שבו מתאימים את שנת הלבנה לשנת החמה, ועושים בזה זיווג חמה ולבנה (ע' בזהר תיקונים טו). דחדש אדר שיך למספר שבע שממנו נשפעים כל עניני הזיווגים כולל זיווג חמה ולבנה שהם בבחינת זכר ונקבה, כמובא במדרש (שמ"ר טו, כז) שפנסת ישראל נמשלה ללבנה, שמקבלת את האור שלה מהשמש מהקב"ה. ולכן הוא נקרא **חדש העבור**, דזיווג יוצר עבור. וכן זיווג החמה והלבנה יוצר את חדש העבור.

מְצִינּוּ במדרש (במדב"ר יב, טו) **שִׁשְׁבַּעַת יְמֵי הַמְּלוּאִים** היו בחדש אדר מכג' באדר ואילך, ורואים עוד קשר בין חדש אדר למספר שבע, וכן מובא בספר 'אהבת שלום' **שְׁאֲדָר** ר"ת רעוא דרעוא אשתכת. ומרמז על האור של שבת שנקרא רעוא דרעוין. וכן משה רבנו נולד בחדש אדר שהוא בבחינת

שְׁבַת, וּבז' אָדָר שָׁזָה הַשְּׁבִיעִי לְחֹדֶשׁ אָדָר, וְנוֹלַד בְּשַׁבַּת (ע' במעם לועז שמות ב, ב), וכן נפטר בתאריך זה, דמשה הביא את השבת לישראל, כמו שאומרים בתפלת שבת **ישמח משה במתנת חלקו וכו'** לכן לדתו היתה בשבת ובשביעי באדר. וכן מצינו במדרש (ויק"ר כט, יא) **כָּל הַשְּׁבִיעִין חִבִּיבִין, בְּאֲבוֹת שְׁבִיעֵי חִבִּיב, אֲבֵרָהֶם, יֶצְחָק, יַעֲקֹב, לֵוִי, קָהָת, עֲמֶרָם, מֹשֶׁה. וְכֹתִיב "וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"** רואים שמשה הוא ה**שְׁבִיעִי** בבחינת שבת, וכן מובא בספר 'אמרי חיים' **שְׁמִשְׁ"ה** ר"ת שבת מפל המעשים.

מְצִינּוּ בגמ' (כתובות סב) **עוֹנָה שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אֵימְתִי אָמַר רַב יְהוּדָא אָמַר שְׁמוּאֵל מְעַרְבֵי שַׁבַּת לְעַרְבֵי שַׁבַּת "אֲשֶׁר פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ"** נראה דכיון שהשפעת הזיווג דקדשה בא ממספר שבע, והזמן של מספר שבע הוא בשבת, לכן עונת תלמידי חכמים בשבת, שזה הזמן המתאים ביותר, וזה שאומרת הגמ' **"פָּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ"**, וכן מצינו בזהר (בראשית ג) **כִּינּוּן שְׁנִכְנִסְתָּ שַׁבַּת צְרִיכִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים לְשִׂמְחָה אֶת נְשׁוֹתֵיהֶם בְּגִלְלָה כְּבוֹד הַזְּיוּג הָעֲלִיּוֹן, וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויקהל רה). זיווג נמצא בלילה זה (ליל שבת) מפני שזה הלילה מחלק נשמות לכל אלו חכמים שיודעים סודות החכמה רואים שעניני הזיווג דקדשה משפעים בשבת, ומבאר לדברינו דשבת שיכת למספר שבע, והשפעות הזיווג והנשואין שיכים למספר שבע (ע' עוד בזהר יתרו פט). וכן הכתוב (בראשית ו, ב) **"בְּנֹת הָאָדָם כִּי טִבַּת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים"** בגימטריא שבת קדש לרמז ששבת היא הזמן הטוב ביותר לזיווג.**

וְכֵן מצינו בזהר (ויקרא יב) **כְּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְשׁוֹ"**, וכתוב **בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית "תִּדְשָׂא הָאֶרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב"** מתי מתנדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה, **הוּי אומר ביום השבת, שהרי אז מתחברת פלה עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.** וכן מצינו בגמ' (שבת קיט), **רַב יֵנְאִי לְבִישׁ מְאִנְיָה מְעַלִּי שַׁבַּת וְאָמַר בּוֹאִי כְּלָה בּוֹאִי כְּלָה, רואים ששבת נקראת פלה, ומבאר לדברינו דכלה ושבת שיכים לאותה מדרגה למספר שבע. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות לא, יח) שבמסכת שבת יש כ"ד פרקים, כנגד כ"ד קשוטי כלה. וכן מצינו שבשבת יש בחינת זיווג של השכינה הקדושה עם הקב"ה כמו חתן וכלה, כמובא בזהר (תיקונים כא) **יוֹם הַשַּׁבַּת שֵׁם זְיוּג הַשְּׁכִינָה עִם הַקַּבְ"ה, ומזווג עליון זה משפעים כל עניני הזיווגים דקדשה כולל אלו שבעולם הזה.****

מְצִינּוּ בזהר (ויקרא ז) **הַנְּשָׂמָה הַקְּדוּשָׁה מְזוּוג הַמְּלָךְ וְהַמְּלָכָה יוֹצֵאת, כְּמוֹ שֶׁהַגּוֹף לְמִטָּה מְזַכֵּר וְנִקְבָּה, כֵּן הַנְּשָׂמָה לְמַעְלָה. רואים שהנשמות באות לעולם על ידי זיווג של המלך הקב"ה עם המלכה השכינה הקדושה. וזווג זה נעשה בשבת. כפי שהבאנו את הזהר (ויקהל רה). שהשבת מחלקת את הנשמות. וכן**

שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיא הַכְּתוּב (ש"א ב, כ) "יֵשׁם הוֹי"ה לֶךְ זָרַע",
וּבְגִימָטְרִיא "וְהִפְרַתִּי". וְכֵן שַׁבַּת קִדְשׁ בְּגִימָטְרִיא הַפְּסוּקִים
(בראשית יח, יד) "כָּעֵת חַיָּה וְלִשְׂרָה בִּו" (שמות א, ז) "וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ
וַיַּעֲצְמוּ בְּמַאֲד". וְכֵן מוּבָא בְּפֶרַע"ח לְהָאֲרִיז"ל (הנהגת הלימוד ע' סז)
שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיא הַכְּתוּב "אַל אֱלֹהֵי הַרוּחֹת", לְרַמֵּז שַׁבַּת
מְשִׁיעִים אֶת הַנְּשָׁמוֹת.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (קדושים פא:) "אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת
שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ", הַשְּׁנֵה מוֹרָא אָב וְאָם לְשִׁמְרַת
שַׁבַּת, אָמַר רַבִּי יוֹסִי הַכֵּל אֶחָד מִי שְׁנֵתִירָא מְהֵם הוּא שׁוֹמֵר
שַׁבַּת. וּבִלְק"ת לְהָאֲרִיז"ל (תשא ע' קסג) מְבַאֵר מְצוּוֹת שַׁבַּת וְכַבּוּד
אָב וְאָם הַכֵּל אֶחָד, כִּי זֶהוּ כַּבּוּד אָב וְאָם דְּגוּפָא, זֶהוּ כַּבּוּד
אָב וְאָם דְּנַפְשָׁא, שְׁהֵם זָכָר וְנִקְבָּה. וּמְבַאֵר עַל פִּי דְּבַרְיֵנוּ כִּינּוּן
שַׁבַּת מְשִׁיעָה אֶת הַנְּשָׁמוֹת, הַשַּׁבַּת הִיא בְּבַחֲיִנַת אָב וְאָם שֶׁל
הַנְּשָׁמָה. וּמִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבַּת הוּא מְקַיֵּם בְּזֶה מְצוּוֹת כַּבּוּד אָב וְאָם.

מוּבָא בְּ'אֲבוּדְרָהֶם' (ריש תפילת שבת) מְדוּעַ בְּיוֹם טוֹב כָּל הַתְּפִלוֹת
אוֹתוֹ נִסָּח, וּבְשַׁבַּת כָּל תְּפִלָּה נִסָּח אַחַר, דְּשַׁבַּת הִיא בְּחִינַת
כְּלָה, וְלָכֵן בְּלִילָה מִתְּפַלְלִים אֶתָּה קִדְשָׁתָּהּ הַמְרַמֵּז עַל הַקְּדוּשִׁין,
וּבְבִקְרָא יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ הַמְרַמֵּז עַל שְׂמִיחַת נִשְׁוֹאִין, כְּמוֹ
שֶׁהִיא בְּמִתְנַת תּוֹרָה, וּמוֹסָף וְקִרְבָּנוֹת כְּנֶגֶד סַעֲדַת מְצוּנָה, וּבְמִנְחָה
אֶתָּה אֶחָד כְּנֶגֶד יְחוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'חַיִּי בְּגִימִין' שֶׁבְּלִילָה
מִתְּפַלְלִים וְיִנְחוּחוּ בָּהּ בְּלִשׁוֹן נִקְבָּה, וּבְבִקְרָא וְיִנְחוּחוּ בּוֹ בְּלִשׁוֹן זָכָר,
וּבְמִנְחָה וְיִנְחוּחוּ בָּם בְּלִשׁוֹן רַבִּים. דְּבִלְלָה יֵשׁ בְּחִינַת קְדוּשִׁין שְׁצַרִּיךְ
אֶת הַסְּכֻמַּת הָאִשָּׁה, וּבְבִקְרָא יֵשׁ בְּחִינַת נִשְׁוֹאִין שֶׁהַזָּכָר עוֹשֶׂה, וּבְמִנְחָה
יֵשׁ בְּחִינַת יְחוּד שְׁשִׁיךְ לְשִׁנְיָהֶם. נִרְאֶה דְּלָכֵן בְּתַפְלוֹת שַׁבַּת מְבַרְכִּים
שְׁבַע בְּרָכוֹת, דְּזֶה בְּבַחֲיִנַת הַשְּׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל נִשְׁוֹאִין שְׂמִסְמָלִים אֶת
הַשְּׁפָעַת הַנִּשְׁוֹאִין מִמְסַפֵּר שְׁבַע.

מְצִינוּ בְּגִמ' (ביצה טז) אָמַר ר' יוֹחָנָן מִשׁוּם ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי,
כָּל מְצוּוֹת שְׁנַתוֹ לְהֵם הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, נִתְּנוּ לְהֵם
בְּפֶרְהֶסְיָא, חוּץ מִשַּׁבַּת שְׁנַתוֹ לְהֵם בְּצַנְעָא, שְׁנֵאמַר בִּינִי וּבִין
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֵלָם. וְשׁוֹאֵל רַבְנּוּ בְּחַיִּי (שמות לא, לז) הֲרִי
הַשַּׁבַּת נִתְּנָה בְּפֶרְהֶסְיָא בְּעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת, וּמְדוּעַ הִגְמ' אוֹמְרַת שְׁנַתוֹ
בְּצַנְעָא, נִרְאֶה לְבָאָר דְּהַכּוֹנֵה עַל הַזּוּוּג שְׁיֵשׁ בְּשַׁבַּת בֵּין הַקְּב"ה לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, דְּזֶה נִתְּנוּ בְּצַנְעָא, דְּזוּוּג הוּא דְּבַר שְׁבַצְנָעָא, וְלָכֵן הִגְמ' אוֹמְרַת
שְׁנֵאמַר "בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֵלָם" שֶׁהַזּוּוּג הוּא
דְּבַר שְׁבִין הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים לְהַבְדִּיל עַל זּוּוּג אִישׁ וְאִשָּׁה
שֶׁהוּא בִּינּוּ לְבִינָה. וְלָכֵן מִמְשִׁיכָה הִגְמ' שְׁבַצְנָעָא, הַכּוֹנֵה עַל מִתְּנַן
שְׂכָרָה שֶׁל הַשַּׁבַּת, דְּזוּוּג זֶה, הוּא הַשְּׂכָר וְהַתְּעוּגָה הַגְּדוּל שְׁיֵשׁ בְּשַׁבַּת.
וְכֵן "בִּינִי וּבִין בְּנֵי" ס"ת י"ן. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֹת לְהָאֲרִיז"ל (תשא ע'
קסד) "בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא", ר"ת בִּיא"ה, כִּי הִבִּיאָה
בְּשַׁבַּת הוּא אוֹת הַזּוּוּג, "כִּי שְׁשַׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם
וְאֶת הָאָרֶץ", וְלֹא הָיָה הַזּוּוּג לְמַעְלָה, אֲלֵא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, אֲזַ
שַׁבַּת וַיִּנְפֹּשׁ, הִינּוּ בְּזוּוּג לְעֵילָא. "אֶת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אוֹת

הוּא בִּינִי וּבִינֵיכֶם", ר"ת אֶשְׁתִּיךְ אַה"ב, כִּי בְּשַׁבַּת חִיב אָדָם
לְאַהֲבֵי אֶת אֶשְׁתּוֹ וְלְהַזְדַּוֵּג עִמָּה, לָכֵן "בִּינִי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבַּת",
ר"ת בִּיא"ה, "אֶת הַשַּׁבַּת לְדִרְתֵּם", ר"ת אַה"ל, כִּי אֵין אֶהֱל
אַלָּא אֶשָּׁה.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (יתרו צב) "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְשׁוֹ" זֶה הוּא
סוּד הַבְּרִית קִדְשׁ, וּמְבַאֵר לְפִי דְּבַרְיֵנוּ דְּהַשַּׁבַּת וְהַבְּרִית,
מְשִׁיעוֹת אֶת הַנְּשָׁמוֹת לְמַטָּה, וְלָכֵן שְׁתִּיחֵן נִקְרָאוּ אוֹת, דְּשְׁתִּיחֵן
שְׂיָכוֹת לְאוֹתָהּ דְּרָגָה. וְכֵן בְּבְרִית מִלָּה כְּתוּב (בראשית יז, י) "זֹאת
בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זָרְעֶךָ אַחֲרַיךְ הַמּוֹלֵד
לָכֶם כָּל זָכָר". וְרוֹאִים שֶׁהַמִּלָּה הִיא גַם כֵּן בְּבַחֲיִנַת "בִּינִי
וּבִינֵיכֶם". וְכֵן י"ן מְרַמֵּז בְּכְתוּב הַנֶּאֱמָר עַל מִלָּה (שם ז) "בְּרִיתִי בֵּינִי
וּבֵינֶךָ" בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן שַׁבַּת בְּגִימָטְרִיא בְּרִית הַמִּלָּה, וְכֵן
שַׁבְּתֹת מְרַמֵּזת בְּכְתוּב (שם יא) "וּנְמַלְתֶּם אֶת בְּשָׂרְ עַרְלֹתְכֶם" בְּהַפּוּךְ
אוֹתִיּוֹת. וְכֵן "יוֹם מְנוּחָה וְקִדְשָׁה לְעַמְּךָ נִתְּנָה" ר"ת ימו"ל. וְכֵן הַכְּתוּב
(בראשית ב, ג) "וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי" ס"ת תְּמִי"ם.

מְצִינוּ בְּגִמ' (סנהדרין לח:) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בַּר חֲנִינָא שְׁתִּימֵם
עֲשָׂרָה שְׁעוֹת הַיּוֹם, שְׁעָה רִאשׁוֹנָה הַצֶּבֶר עֶפְרוֹ (שֶׁל
אָדָם הַרִאשׁוֹן), שְׁנֵינָה נַעֲשָׂה גֵלָם, שְׁלִישִׁית נִמְתַּחוּ אֵיבָרָיו,
רְבִיעִית נִזְרְקָה בּוֹ נִשְׁמָה, חֲמִישִׁית עֵמֵד עַל רַגְלָיו, שְׁשִׁית קָרָא
שְׁמוֹת, שְׁבִיעִית נִזְדַּוְּגָה לוֹ חוּהָ. נִרְאֶה דְּלָכֵן בְּשְׁעָה שְׁבִיעִית
נִזְדַּוְּגָה לוֹ חוּהָ, דְּזוּוּג מְשַׁפֵּעַ מִמְסַפֵּר שְׁבַע, וְכֵן הַמִּלָּה זּוּוּג, מִתְּחִילָה
בְּאוֹת ז'. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמ' (יבמות סב: סג) שְׁבַע מְעָלוֹת שֶׁהָאִשָּׁה נוֹתֶנֶת
לְבַעֲלָהּ בְּנִשְׁוֹאִין, שְׂמִחָה, בְּרָכָה, טוֹבָה, תּוֹרָה, חוּמָה, שְׁלוֹם. וְכֵן
מִי שְׁאִין לוֹ אִשָּׁה אֵינוֹ אָדָם, וְגַם כָּאֵין רוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין מְסַפֵּר שְׁבַע
לְנִשְׁוֹאִין.

וְאָבִי מוֹרֵי שְׁלִיט"א בְּאֵר דְּכָל שְׁבַע מְעָלוֹת אֱלוֹ יֵשׁ גַּם בְּשַׁבַּת,
שְׂמִחָה, יִשְׂמִחוּ בְּמַלְכוּתְךָ, בְּרָכָה, וְיִבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי" (בראשית ב, ג) טוֹבָה, מְצִינוּ בְּגִמ' (שבת י:) מִתְּנָה
טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנִזִּי וְשַׁבַּת שְׂמָה, תּוֹרָה מְצִינוּ בְּגִמ' (שבת פו:)
בְּשַׁבַּת נִתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, חוּמָה, מְבַאֵר בְּמַהֲרַש"א שֶׁם שְׁזָה
שְׂמִירָה, וְכֵן הַשַּׁבַּת שׁוֹמְרַת, וְלָכֵן אֵין אוֹמְרִים שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד
(כְּמוּבָא בְּטוֹר או"ח רסז). שְׁלוֹם, הַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבַּת בְּשִׁבִיל שְׁלוֹם בֵּית,
כְּמוּבָא בְּגִמ' (שבת כג:) אֵינוֹ אָדָם, מִי שְׂמַחֲלֵל שַׁבַּת הוּא כְּגוּי לְכָל
דְּבָרָיו, וְאֵינוֹ אָדָם, דְּמְצִינוּ בְּגִמ' (יבמות סא.) אֶתְּם קְרוּיִים אָדָם
וְאֵין עֶפְרוֹם קְרוּיִים אָדָם. וְיֵשׁ עוֹד דְּבָרִים שְׁיֵשׁ בְּשַׁבַּת וּבְנִשְׁוֹאִין,
מְחִילַת עוֹנוֹת, מְצִינוּ שְׁחַתְּנוּ וְכִלְהּ מוֹחֲלִין עוֹנוֹתֵיהֶם, וְכֵן בְּשַׁבַּת
מְצִינוּ בְּגִמ' (שבת קיח:) כָּל הַמְשַׁמֵּר שַׁבַּת כְּהַלְכָתָהּ אֶפְלוֹ עוֹבֵד
עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ. הָאֲרַת פְּנִים, מְצִינוּ בְּחַתּוֹ,
כְּמוּבָא בְּפֶרְקֵי דְר' אֱלִיעֶזֶר' (פּרָק טז), וְכֵן בְּשַׁבַּת מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר
יא, ב) אֵין דוּמָה אוֹר פְּנִיו שֶׁל אָדָם כָּל יְמוֹת הַשַּׁבַּת כְּמוֹ
בְּשַׁבַּת. שְׂכִינָה, מְצִינוּ בְּגִמ' (סוֹטָה יז.) דְּרַשׁ ר"ע אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ
שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם, וּבְשַׁבַּת מְצִינוּ בְּזֵהָר (קרח קעט:) לֹא זֶה שְׂכִינָה

מישראל בכל שבתות וימים טובים. גאלה, ועוד מצינו בגמ' (יבמות סג:) **אין בן דוד בא עד שיקלו כל הנשמות שבגוף,** וזה נהיה על ידי נשואין. ובשבת מצינו בגמ' (שבת קיח:) **אלמלא משמרין ישראל שתי שבתות פהלכתן מיד נגאלים.**

מצינו בזהר חדש (חוקת סב.) שכל המעלות להן זוכה החתן בזכות אשתו כדלעיל, הן מעלות שספירת המלכות נותנת, ורק מי שיש לו אשה שהיא בבחינת מלכות, מקבל את המתנות האלו. נראה דלכן גם השבת נותנת את כל המתנות האלו, דשבת היא בחינת מלכות, **שבת מלקתא,** ומי ששומר שבת יש לו מלכות, ממילא הוא מקבל את השפעות המלכות.

וכן מצינו בזהר שם שיש "ב מתנות שהמלכות נותנת, דלמלכות יש "ב שערים הנפתחים ל"ב שבטים, וכל שבט אחראי על השפעת מתנה אחת מה"ב. נראה דלכן **בשביעי** של פסח נפתחו בים סוף "ב שערים אלו להשפיע ל"ב שבטים שנמצאים במלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה', דשביעי של פסח שייך למספר שבע, והמספר שבע שבמלכות פותח את שער המלכות שתשפיע את השפע לישראל דרך ה"ב שערים שבמלכות. לכן **בשביעי** של פסח, **ובשבת** ובזמן **נשואין** ששניים למספר שבע, נפתחים שערים אלו. וביתר באור כיון שהמספר שבע הוא הדרגה הגבוהה ביותר במלכות שנקראת עטרת היסוד, הוא פותח את שער המלכות להשפיע הלאה את שפע המלכות. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שהעטרה שבסיסוד היא בבחינת פתח ושער. וכן נראה דבגט אשה יש "ב שיטין לרמז שהמגרש את אשתו מפסיד את "ב השפעות המלכות.

נראה דלכן בזווגים רואים השגחה פרטית בחוש, כי הם באים ממספר שבע, ובמספר שבע מצינו שקדשת השבת מרגשת בחוש, כמובא בגמ' (שבת קיט.) **אמר ליה קיסר לר' יהושע בן חנניה מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו.**

נראה דלכן יעקב עבד **שבע שנים** בשביל הזווג עם רחל, ו**שבע שנים** בשביל לאה, לסמל שהזווג בא ממספר שבע. וכן מצינו בגמ' (מגילה יז.) שיעקב הגיע לבית לבן בגיל **שבעים ושבע.** **וכן** שלמה המלך שהיה בן של **בת שבע,** נשא הרבה נשים ועניני הזווג היו אצלו ברבוי גדול, דשרש נשמתו היה ממספר שבע שמשפיע ענינים אלו. וכן מצינו בזהר חדש (ויצא לו.) **א"ר יהודה מן השלשה אבות לא נתבשר אחד מהם על בית המקדש אלא יעקב, שהוא שלישי מן האבות, וכנגד אלו השלשה ישי דוד ושלמה, שלמה שהוא השלישי בנאו, אר"י יעקב שהוא השלישי נתבשר על שלמה שהוא השלישי שביניהם, זה אוהב נשים וזה אוהב נשים, רואים שהזהר מקשר את יעקב ושלמה בענין בנין בית המקדש ואהבת נשים, ומבאר לדברינו דיעקב ושלמה היה להם קשר עם מספר שבע המזוג שהיה בבית המקדש, ולכן הם אהבו נשים לרמז על האהבה להשפיע למלכות.**

נראה דלכן בזמור "לכה דוד" הוא מזכיר את בית המקדש **מקדש מלך עיר מלוכה.** דבבית המקדש היה ענין הזווג של הקב"ה עם כנסת ישראל בבחינת שבת, כמובא בגמ' (יומא נד.) **אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרכת, ומראין להן את הכרובים שהיו מערין זה בזה, ואומרים להם ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.** ולפי זה מישבת קשית ה'אור החיים' (שמות לה, א) מדוע צונו התורה על השבת יחד עם מלאכת המשכן. וכן מצינו שהתורה פוללת את שני הענינים בכתוב (ויקרא יט, ל) **"את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'".** ורבנו בחיי (ויקרא כו, ב) מפרש דבשני הענינים האלו יש בחינת זכור ושמור לכן התורה פוללת אותם יחד. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שזכור ושמור מסמלים זווג בחינת זכר ונקבה. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' ויקהל) **שהשבת** "רת הד' שמות שיש לבית המקדש הר שדה בית תפלה. וכן מובאות בספרי הגר"ש פינקוס זצ"ל כמה הקבלות שיש בין שבת לבית המקדש, כגון מחילת עונות. בגדים מיוחדים. הטבת הנרות והדלקתן. רחיצה וטהרה. שלחן. מוצא מקדש ומוצא שבת, כמובא בירושלמי (דמאי טז:) **אימת שבת עליו והוא אומר אמת.**

מצינו במדרש (ויק"ר יב, ה) **אמר רבי יודן כל אותן שבע שנים שבנה שלמה בית המקדש לא שתה בהן יין.** נראה דלכן בית המקדש נבנה במשך **שבע שנים,** על ידי שלמה שהיה בנה של **בת שבע,** דבית המקדש הוא בחינת שבת, והיה צריך להתקשר עם מספר שבע לצורך בנין בית המקדש. ולכן שלמה לא **שתה יין,** בשבע שנים אלו, דיון שייך למספר שבע. ובזמן שעדין לא התקשרו עם מספר שבע לא היה מקום לשתות יין. וכן בבנין בית המקדש השני מצינו קשר עם יין דמובא בספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' רפא) **שכורש** שנתן רשות לבנות את בית המקדש השני, הוא אותיות **שכור** לרמז על שיכותו לבחינת יין.

מצינו בגמ' (גיטין נז.) **תנא, שבע שנים בצרו אמות העולם את פרמיהם מדמם של ישראל בלא זבל,** נראה דיש כאן רמז על יניקת הקלפות ממספר שבע בחרבן בית המקדש. וכן מצינו בגמ' שם שענשו של טיטוס על מה שהחריב את בית המקדש, ששורפים אותו ומפזרים את עפרו על **שבעה** ימים. וכן חרבן בית המקדש על ידי נבוכדנצר, היה מהמספר שבע דקלפה שיינק מהמספר שבע דקדשה של שלמה המלך, כמובא ברש"י (מלכים א' י, ג) שנבוכדנצר היה בנו של שלמה המלך ומלפת שבא.

נראה דלכן בזמן חנפת בית המקדש נשא שלמה את בת פרעה, כמובא במדרש (במדב"ר י, ד) דקלפת מצרים שייכת למספר שבע דקלפה, כדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע'. ובזמן זה שהמספר שבע דקדשה היה בתקפו רצה שלמה לתקן את המספר שבע דקלפה על ידי שישא את בת פרעה ועל ידי זה הקלפה תכנע לקדשה. אלא שדבר זה לא הצליח, וגרם ההפך שהיסוד דקלפה

קבל כח מהיסוד דקדושה, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא' על הקנה שגבראל נעץ וכו'.

נראָה דהמשנה הראשונה במסכת שבת מרמזת על ענין הזיווג שיש בשבת בין הקב"ה לכנסת ישראל, דהקב"ה הוא הבעל הבית שעומד בפנים, ברשות היחיד יחידו של עולם, וכנסת ישראל היא העני שעומדת בחוץ, ברשות הרבים המסמל את העולם הזה. ובשבת שניהם מתחברים ומזדווגים, והבעל הבית המרמז על הקב"ה משפיע שפע ברכה לעני לכנסת ישראל, וצריך שיהיה איתערותא דלתתא שהעני יעשה פעלה מצדו כגון שיפשוט ידו פנימה, או שיקח מיד הבעל הבית, ואז שניהם פטורים, הינו זה האפן המשלם של הזיווג כפי שצריך להיות.

מצינו במדרש (פתיחתא לאיכה רבה לד) **שבע מאות מיני דגים טהורים גלו עם ישראל לבל ולקשחזרו חזרו עמהם, חוץ מדג אחד ששמו שיבוטא.** רואים שיש קשר בין דגים למספר שבע, וכן **דג בגימטריא שבע.** וכן בדג מצינו מעלה בענין הזיווג על שאר בעלי החיים. כמובא בגמ' (בכורות ח.) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש.** רואים שזיווג הדג הוא באפן הגבה מכל בעלי החיים כדגמת זיווג האדם. ונראה דזה גופא הטעם שדגים פרים ורבים יותר משאר בעלי החיים, היות שדגים שיכים למספר שבע שמשפיע את עניני הזיווג וההולדה. וכן מצינו שהתורה ברכה את הדגים בברכת פרו ורבו כמו באדם, כמו שכתוב (בראשית א, כב) **"פרו ורבו ומלאו את המים בימים"**. וכן מצינו בגמ' (ברכות מ.) **דגים קטנים מפרין ומרבין כל גופו של אדם.** ורואים שאכילת דגים מועילה לאדם לפריה ורבייה. ורואים קשר בין הפרו ורבו באדם ובדגים. וכן כתוב (בראשית מח, טז) **"ויזדגו לרב בקרב הארץ"**. וכן

מצינו בגמ' (כתובות סא.) שאכילת דגים היא סגולה לבנים בעלי חן. וכן מצינו בגמ' (שם ה.) **בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי**

הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים פרו ורבו.

נראָה דלכן השפעת הזיווג באה ממספר שבע דקא, דמספר שבע הוא הגבה ביותר בתוך הטבע בעולם הזה, שהוא עולם הנפרדים. וכיון שהוא הגבה ביותר, הוא הקרוב ביותר לעולם האחדות שמעל הטבע, לכן יש בו את ענין הזיווג, שמחבר בין הנפרדים ומאחד אותם. ומסמל בזה שגם בתוך הטבע ה' אחד. ומרמז בזהר (תרומה קלה:) **סוד השבת היא שבת שנגאחזת בסוד האחד, לשרות עליה סוד האחד.** הינו שהשבת היא הקרובה ביותר לעולם האחדות ונגאחזת בסוד האחד. וכן רואים בצורת האות ח' שמסמלת את השמיני, בכתב אשורי היא נכתבת על ידי שתי אותיות ז'. נראה דזה בא לסמל שעניני השבע השיכים לאות ז' מתאחדים בשמיני השיך לאות ח'. וכן המלה **שבת** נזכרת בתורה כמה פעמים במקום אחד. כמו שכתוב (ויקרא כד, ח) **"ביום השבת ביום השבת יערכנו"**, וכן (שמות לא, טז) **"ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת"**, וכן (ויקרא יט, ל) **"את שבתתי תשמרו"**, וכן (שמות לא, טז) **"שבת שבתון קדש לה"**. וכן (דה"א ט, לב) **"להכין שבת שבת"**. דענין השבת הוא לאחד את הנפרדים ולזווגם. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות טז, כט) **אמרו במדרש תהלים אמר רבי יצחק כל עיסקא דשבת כפול, עמר כפול, דכתיב "שני העמר לאחד", קרבנו כפול, דכתיב "וביום השבת שני כבשים", ענשו כפול דכתיב "מחלליה מות יומת", שכרו כפול דכתיב "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד", אזהרותיה כפולות, זכור ושמור", מזמור כפול דכתיב "מזמור שיר ליום השבת"**. רואים שבשבת הכל כפול לרמז שהשבת מאחדת את הנפרדים.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

[ניתן לקבל את כל המאמר בשליחת בקשה למייל הרשום לקמן].

מצינו במדרש (ילקוט זכריה רמז תקפה) **"והיה לעת ערב יהיה אור.** א"ר אלעזר אין משלן של ארבע מלכיות אלא יום אחד מיומו של הקב"ה, מהיכן את למד דכתיב **"וירד העיט על הפגרים וישב אותם אברם ויהי השמש באה"**, אמר ליה ר' אלעזר בן ערך כדברך שנאמר **"נתנני שוממה כל היום דוה"**, חוץ משתי ידות שעה, תדע לך שהוא כן בוא וראה כשהחמה נוטה לבוא במערב שתי ידות שעה תש אורו ואין נוגה לו, כן עד שלא יבא הערב יצמח אורן של ישראל שנאמר **"והיה לעת ערב יהיה אור"**. וגם כאן רואים שהגאולה היא בסוד הערב. וכתב לי הרב שורץ שליט"א מנתניה שהאברבנאל בספרו 'ישועות משיחו' מבאר יומו של הקב"ה אלפיים שנה, ולא אלף שנה כמו כל המפרשים. ולפי זה אם נחשב אלפיים שנה מחורבן בית המקדש שהיה בשנת ג' אלפים תתכ"ח, ונפחית נ"ו שנה שהם שתי ידות שעה כדברי המדרש, נגיע שוב לשנת תשע"ב.

מוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַגְרָ"א לְסַפְרָא דְצִנְיָעוּתָא (פ"ה) וְכָל הַפְרָטִים שֶׁהוּ בּוֹ יָמִים אֱלוֹ, הוּ מְתַנְהֵינּוּ בּוֹ אֲלָפִים כָּל א' בְּיִזְמוּ וּבְשַׁעְתּוֹ. וּמִכָּאן תִּדְעַ קַץ הַגְּאֻלָּה שֶׁהוּא בְּעֵתָהּ חֵס וְשָׁלוֹם כְּשֶׁלֹּא יִהְיוּ זָכָאִין שֶׁהוּא קַץ הָאֲחֵרוֹן, וּמִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֶת הַקּוֹרָא בְּה' אֲלֵקִי יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִגְלֶה זֶה. הַגְרָ"א מְשַׁבֵּיעַ אֶת הַקּוֹרָא שֶׁלֹּא יִגְלֶה כְּדִי שֶׁלֹּא יְבוֹאוּ חֵס וְשָׁלוֹם לִיאֹוֶשׁ מִהַזְּמַן הָאֲרוֹךְ שְׁעוֹד נִשְׁאָר, וּכְשֶׁעוֹמְדִים כָּל כֶּךָ קְרוֹב, הַגְּלוֹי רַק מִבֵּיא שְׁמִיחָה וְהִתְחַזְּקוּת וּכְפִי שְׁנֵבִיא מִדְּבַרֵי הַרְמַב"ן לְקַמּוֹ, וּפְשׁוּט שֶׁהַגְרָ"א לֹא אָסֵר. וּבְפִרְט שֶׁהִגְעֵנוּ בִּס"ד אֶל הַבְּנֵת הַקֵּץ מִדְּבַרֵי הַזֶּהֶר עֲצָמוֹ, וּפְרָסְמָנוּ אֶת הַקֵּץ שֶׁל הַזֶּהֶר בְּעֵלוֹן 'סוּד הַחֲשַׁמַּל' עֶרֶב ל"ג בְּעֶמֶר תש"ע, הוֹסַפְנוּ בְּשָׁנָה זוֹ אֶת דְּבַרֵי הַגְרָ"א כְּתוּסַפְתָּ.

וְכֵן מוֹבָא בְּקוּבָץ 'קוֹל הַתּוֹרָה' (ניסן תשנ"ח ע' לב) בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַחְזְקָאֵל אַבְרַמְסְקִי זצ"ל שֶׁשָּׁמַע בְּעַצְמוֹ מִהַגְרָ"ח מְבַרֵיסק שֶׁסָּפַר עַל תַּלְמִיד חֶכֶם אֶחָד שֶׁאָמַר לַגְרָ"ח מוּוֹלְאִי'ן שֶׁהוּא הֵבִין מִהַגְרָ"א אֶת זְמַן הַקֵּץ וְהִיא בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה. וְהַגְרָ"ח מוּוֹלְאִי'ן אָמַר שֶׁשְׁמִיחָתוֹ נִכְרָ שֶׁהוּא לֹא הֵבִין נִכּוֹן. [הֵינּוּ שֶׁהִקְיָה אֶתְמִי רְחוּק וַיִּדְעֵתוּ אֵינָהּ מְעוֹרְרַת שְׁמִיחָה]. וְשֶׁאֵלּוּ אֶת הַגְרָ"ח מְבַרֵיסק מִי אֹמֵר שֶׁהַגְרָ"א לֹא טַעַה, הִרִי רַבִּי עֲקִיבָא טַעַה בְּבִן כּוֹזִיבָא, וְהַגְרָ"ח מְבַרֵיסק עֵנָה שְׂרַבִּי עֲקִיבָא טַעַה בְּבִן כּוֹזִיבָא שֶׁחֲשַׁב שֶׁהוּא הַמְשִׁיחַ, אֲבָל הַקֵּץ שֶׁל הַגְרָ"א שֶׁל בְּעִיתָהּ הוּא וְדָאִי נִכּוֹן, וְלֹא יִתְכַן שֶׁהַגְרָ"א טַעַה. וְזֶה לְשׁוֹן 'סִפְרֵי הַדְּעָה' לְבַעַל ה'לְשָׁם' (בְּסוּף הַסֵּפֶר) קַץ הַגְרָ"א יְדוּעַ לְכָל טוֹעְמֵי עֵץ הַחַיִּים, וְאֶפְשָׁר לְדַעַת בְּדִיוֹק הַשָּׁנָה.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'מַעֲשֵׂה אִישׁ' (ח"ג ע' קפז) שֶׁהַגְרָ"ש גְּרִינְמָן שָׂאֵל אֶת ה'חֲזוֹן אִישׁ' עַל קַץ הַגְרָ"א, וְה'חֲזוֹן אִישׁ' עֵנָה שְׁבַמְלִים מְשַׁבֵּיעַ אֲנִי שְׁכּוֹתֵב הַגְרָ"א מְרַמֵּז הַקֵּץ שֶׁלּוֹ. וְכִינּוּן שֶׁהַגְרָ"א הִיא בְּשָׁנֹת הַת', נִרְאֶה שֶׁהַרְמָז הוּא בְּאוֹתִיּוֹת **שע"ב שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת הַשְּׂרָשׁ שֶׁל הַשְּׁבוּעָה. וְזֶה לְשׁוֹן רַבְנּוּ בַחֲיִי (דְּבָרִים לֵב מ) הַבְּטַחַת גְּאוּלָּה זוֹ הַעֲתִידָה הִיא בְּשָׁבוּעָה, כִּי כָּל הַנִּשְׁבַּע נוֹשֵׂא יָדוֹ וְנוֹגַע בַּחֲפֵץ אֲשֶׁר הוּא נִשְׁבַּע בּוֹ, וְהוּא כְּדֹרֵךְ מֵה שֶׁכְּתוּב בְּדִנְיָאֵל בְּהַבְּטַחַת גְּאוּלָּה זוֹ "וַיִּרְם יָמֵינוּ וְשִׁמְאָלוֹ אֵל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בַּחֲי הַעוֹלָם וְגו'", וְכֵן אָמַר דוּד ע"ה "קוֹמָה ה' אֵל נִשְׂא יָדְךָ".**

וְכֵן רוֹאִים מִהַפְּסוּקִים בְּסוּף דְּנִיָּאֵל שְׂאֲרַבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הַקֵּץ יִקְרוּ דְּבָרִים בְּנוֹגַע לְמִקּוֹם הַמְקַדֵּשׁ. כְּמוֹבָא שָׁם (יב, יא) "וַיִּמְעַת הַיּוֹסֵר הַתְּמִיד וְלָתַת שְׁקוּץ שְׁמִים יָמִים אֶלְף מְאַתִּים וְתִשְׁעִים: אֲשֶׁרֵי הַמְּחַכָּה וַיִּגְיַע לְיָמִים אֶלְף שְׁלֹשׁ מְאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה: וְאֵתָהּ לֵךְ לְקַץ וְתִנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגַרְלַךְ לְקַץ הַיָּמִין". וְאִם הַקֵּץ הוּא שְׁנַת תשע"ב יוֹצֵא שְׂאֲרַבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה קוֹדֵם הִיא שְׁנַת תשכ"ז שֶׁהִיא מְלַחֶמֶת שְׁשַׁת הַיָּמִים בְּהַ זְכָה עִם יִשְׂרָאֵל לְנִסִּים גְּדוֹלִים וְחֲזָרוּ לְהַתְפַּלֵּל בְּכַתֵּל הַמַּעֲרָבִי. וְאִם נִחְשַׁב עוֹד 1290 שָׁנָה אַחֲרֵינִי כְּדְּבַרֵי הַנְּבִיא, נִגְיַע לְתַקּוּפָה בְּהַ הַקִּימוֹ אֶת ה"שְׁקוּץ שְׁמִים" עַל מְקוֹם הַמְקַדֵּשׁ. [זֶה בְּרוּר שֶׁהַשְּׁקוּץ שׁוֹמֵם הַכּוֹנֵה לְשִׁיקוּץ שֶׁל הַיִּשְׁמַעֲלִים, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי לְבַנַּת הַסִּפִּיר ח"ב עַל הַזֶּהֶר וְאֵרָא דָף לֵב שִׁישְׁמַעֲאֵל שׁוֹלְטִים בְּמִקּוֹם הַמְקַדֵּשׁ קְרוֹב ל 1290 שָׁנָה, כְּשֶׁכָּר עַל הַבְּרִית שִׁישְׁמַעֲאֵל עֲשֵׂה בְּגִיל י"ג. וְכֵן מוֹבָא בְּרַש"י דְּנִיָּאֵל יב ח שֶׁהַנְּבוּאָה הַזֹּאת הִיא הַסִּבֵּר לְנְבוּאָה שֶׁל "עֵידן וְעֵידנִין וּפְלַג עֵידן", וְהַאֲבָן עֲזָרָא שָׁם ז יח מְבַאֵר אֶת הַנְּבוּאָה שֶׁל "עֵידן וְעֵידנִין וּפְלַג עֵידן" עַל מַלְכוּת יִשְׁמַעֲאֵל. וְכַתְּבוּ לִי שֶׁהַשְּׁקוּץ שׁוֹמֵם הוֹקֵם בְּמִקּוֹם הַמְקַדֵּשׁ קֶצֶת לְפָנֵי שְׁנַת 679 לְמַנִּינָם, וְלֹא יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מַתִּי. וְשְׁנַת 677 לְמַנִּינָם מִתְּחַבֵּר לְפִי הַחֲשַׁבּוֹן לְקַץ שֶׁל תשע"ב. וְכַתְּבֵי לִי הַרְבֵּי שׁוּרֵץ שְׁלִיט"א מְנַתִּינָה שֶׁהִיא שִׁיקוּץ שֶׁהוֹקֵם בְּשְׁנַת ד' אֲלָפִים שצ"ז כְּמוֹבָא בְּסִדְרֵי הַדּוֹרוֹת, אֲבָל הִיא תְּקוּפָה שֶׁל 82 שָׁנָה שֶׁהַנּוֹצְרִים כְּבָשׁוּ אֶת הַמְּקוֹם, וּבִיטְלוּ אֶת הַשְּׁקוּץ שֶׁל הַיִּשְׁמַעֲלִים, כְּמוֹבָא בִּישׁוּעוֹת מִשִּׁיחוֹ לְאַבְרָבְנָאֵל ח"א, וְלִפִּי זֶה שׁוֹב מִסְתֵּיִם הַחֲשַׁבּוֹן שֶׁל 1335 שָׁנָה בְּתשע"ב].

וְכֵן נִרְאֶה שִׁישׁ רַמְזֵי בְּגִמְרָא (מְגִילָה יז) בְּמוֹצָאֵי שְׁבַעַת בֵּן דָּוִד בָּא. תשע"ב.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁשָּׁמַע מִתַּלְמִיד הַחֲפֵץ חַיִּים הַרְה"ג ר' אֵרִיָּה גְרוֹסְנַס זצ"ל מְלוֹנְדוֹן שֶׁשָּׁמַע מִפִּי הַחֲפֵץ חַיִּים בְּתַרצ"ב שִׁיּוֹתֵר 80 שָׁנָה לֹא יִקַּח עַד שְׁמִשִּׁיחַ יְבוּא. וְשׁוֹב אֲנִי מְקַבְּלִים אֶת תשע"ב. וְכֵן מְסוּפֵר עַל הַאֲדַמְר"ר ר' שְׁלֵמָה מְזוּוּעָהִיל זצ"ל שֶׁהַצְּבִיעַ בְּזַמְנוֹ עַל יְלָדִים קְטַנִּים שֶׁהִיוּם הֵם זְקִינִים מוֹפְלָגִים, שֶׁהֵם יִזְכּוּ לְרִאוֹת אֶת הַמְשִׁיחַ.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אֵלִיעֶזֶר בְּרַלְנֵד שְׁלִיט"א שֶׁפְּתַגְמוֹ הַיְדוּעַ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן מְבַרְסֵלֵב שֶׁאָמַר קוֹדֵם פְּטִירָתוֹ "הַאֵשׁ שְׁלִי תוֹקֵד עַד בִּיאַת הַמְשִׁיחַ" ר"ת ה' אֲלָפִים תשע"ב. גַּם מִהַתְחַלָּה לְסוּף, וְגַם מִהַסוּף לְהַתְחַלָּה.

וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית מֵט א) "הָאֶסְפֹּר וְאֶגִּידָה לְכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". בְּגִימְטְרִיא תשע"ב.

אֹודָה מְאֹד לְכָל מִי שִׁישְׁלַח לִי הוֹסַפּוֹת עַל מַאֲמַר זֶה לְזִיכּוּי הַרְבִּים

נִיתַן לְהַזְמִין אֶת הַמַּהְדוּרָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל סֵפֶר 'סוּד הַחֲשַׁמַּל' [5 כְּרִכּוּם] בְּמַחִיר 80 ₪ בְּלִבְד. נִיתַן לְשַׁלֵּם בְּצִק'ים עַד 3 חוֹדְשִׁים נֹא לְהַשְׁאִיר הוֹדְעָה בְּתַא קוּלִי 0573109982. אוּ בְּפִקֵּס 0737254480. אוּ בְּמֵייל fish@neto.net.il

**בעזרת השם יתברך
הופיע ויצא לאור
ספר 'סוד החשמל' ה' חלקים
לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתור**

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
מאמר 'פתח לסדור הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

ניתן להשיג בירושלים

משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30 טל 026537343

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל 025373351

בבני ברק

משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך 036188995

טל למשלוחים: 0573109982

בארה"ב הפצה דרך וגשל משה שטרנליכט 7188530525

כמות מצומצמת תימכר במחיר מסובסד של 80 שקל בלבד לסט. כל הקודם זוכה

